

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Lovsekretariatet
Christiansborg
1218 København K

Dato: 26 FEB. 2007
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2007-152-1013
Dok.: CHA41086
+ bilag

*Ansøgt om
26/2-07*

Vedlagt fremsendes i 80 eksemplarer besvarelse af spørgsmål nr. S 3007 fra medlem af Folketinget Morten Messerschmidt (DF).

Lene Espersen

Kristian Korfits Nielsen

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2007-152-1013
Dok.: CHA41085

Besvarelse af spørgsmål nr. S 3007 fra medlem af Folketinget Morten Messerschmidt (DF).

Spørgsmål:

”Vil ministeren redegøre for, hvorfor Tyskland kan kræve dobbelthjemmel, når det gælder positivlisten, når andre lande ikke kan?”

Svar:

Justitsministeriet går ud fra, at det pågældende spørgsmål har baggrund i sagen om udlevering af Søren Kam til strafforfølgning i Danmark.

Om den pågældende sag kan det oplyses, at den tyske landsret i München (Oberlandesgericht München) den 31. januar 2007 traf beslutning om, at den danske anmodning om udlevering af Søren Kam ikke kan imødekommes. Begrundelsen for afgørelsen er, at forholdet – drabet på Carl Henrik Clemmensen – efter tysk ret anses for forældet, hvilket i medfør af den tyske udleveringslov indebærer, at udlevering ikke kan finde sted.

Der er således ikke tale om, at de tyske myndigheder har givet afslag på udleveringsanmodningen under henvisning til, at det pågældende forhold, som er omfattet af den såkaldte positivliste, ikke er strafbart efter tysk ret. I forhold til positiv-listen er Tyskland – ligesom de øvrige EU-medlemslande, herunder Danmark – forpligtet til ikke at stille krav om såkaldt dobbelt strafbarhed (dvs. at den pågældende lovovertrædelse er strafbar såvel i det land, som udsteder den europæiske arrestordre, som i det land, der skal fuldbyrde arrestordren).

Det forhold, at en lovovertrædelse er omfattet af positiv-listen, betyder imidlertid ikke, at der automatisk skal ske udlevering. EU-rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre indeholder således en række afslagsgrunde, som kan føre til, at en udleveringsbegæring ikke imødekommes.

For det første indeholder rammeafgørelsen en række obligatoriske afslagsgrunde, i hvilke tilfælde medlemsstaterne skal afslå at fuldbyrde en arrestordre. Endvidere indeholder rammeafgørelsen en række bestemmelser, hvor medlemsstaterne ved gennemførelsen i national ret kan vælge at indføre regler om, at udlevering til andre medlemsstater kan afslås – de såkaldte fakultative afslagsgrunde.

I de tilfælde, som er omfattet af de fakultative bestemmelser, er det overladt til medlemsstaterne, dels om de overhovedet vil gøre brug af de pågældende afslagsgrunde, dels om de i givet fald vil udforme gennemførelsesbestemmelserne som ufravigelige bestemmelser eller som bestemmelser, hvorefter det beror på et konkret skøn, om udlevering skal afslås.

Én af de fakultative afslagsgrunde i EU-rammeafgørelsen omhandler forældelse. Det følger af bestemmelsen, at en medlemsstat kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, hvis der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har jurisdiktionskompetence i medfør af egen lovgivning.

Rammeafgørelsens fakultative bestemmelse om forældelse er som tidligere nævnt gennemført i tysk ret som en obligatorisk afslagsgrund, hvilket indebærer, at en anmodning om udlevering til strafforfølgning skal afslås, hvis den lovovertrædelse, som udleveringen vedrører, er forældet efter tysk ret, og der er tysk strafferetlig jurisdiktionskompetence. -